

22 червня - День скорботи і вшанування пам'яті жертв Війни в Україні

Не дивлячись на те, що багатьом визнаним і компетентним військовим історикам вдалося майже в найдрібніших подробицях, відтворити хід подій тих далеких років і знайти відповідь на безліч питань, перед нами напевно ще на тривалий час залишиться незрозумілим одне - чому за права, благополуччя і прогрес однієї частини людей, об'єднаних якоюсь загальною ідеєю, обов'язково повинні розплачуватися своїм життям, здоров'ям і перспективами інші?

22-е червня 1941-го року, 4:00 ранку, мить ..., і шквал крові, болю і смерті. Він тривав кілька довгих років, одних із самих довгих років в житті тих, кому вдалося пережити весь цей жах на нашій землі. А багатьом не вдалося. Не судилось пережити цю мить, адже це тільки мить у тисячолітній історії всього нашого людства. Невже ми забули про це?

Кожен раз в цей День ми згадуємо. Згадуємо про тих, хто так і не повернувся з цієї війни. Про тих, хто кров'ю і потом відстоював нашу перемогу. Про тих, хто першим прийняв на себе цей страшний удар і про тих, чиї життя були покалічені і зруйновані іншими людьми. Людьми, схожими на нас. З тими ж бажаннями, з тією ж жагою до життя. Людьми з сім'ями, у багатьох з яких теж були діти, і може даже онуки. І, напевно, вони теж хотіли жити в мирі та злагоді ...

Пам'ять - хитра штука. Вона частенько зраджує нам. А потім знову 22-е червня 1941-го року, 4:00 ранку, мить ... і ...

Ніхто не забутий! Ніщо не забуте! Так ми говоримо своїм дітям. Ми стали передавати це з покоління в покоління. Ми закріпили цю пам'ятну дату в наших серцях. Вона є в наших національних календарях, за даними проекту DiloVaMova: Україна встановила цю дату Указом Президента України від 17-го листопада 2000-го року № 1245/2000, вона має назву «День скорботи і вшанування пам'яті жертв Війни в Україні»; Росія - Указом Президента Російської Федерації від 8-го червня 1996 року № 857 "Про День пам'яті і скорботи"; Білорусія 22-е червня відзначає як «День всенародної пам'яті жертв Великої Вітчизняної війни». Ми пам'ятаємо. Ми сумуємо. Але чи є надія уникнути повторення подібного віроломства і насильства по відношенню до нас і наших дітей?

Вона є. Залишивши образи, ми навчилися прощати. Ми вміли прощати завжди. Прощати і не ображатися на людство за те, що воно допустило подібний хід розвитку подій. Ми навчилися любити. Любити тих, хто дорогий нам, хто поруч з нами. Любити життя, а не смерть, ненависть і агресію. Тому ми виграли тоді. Тому перемагаємо зараз. І не дай нам Бог забути про це!

По матеріалам: DilovaMova.com